

en Realitetsindvending, og man maa altid respektere modsatte Synspunkter i Realiteten. Men naar det ærede Medlem talte om dem som Brud paa Chr. V.s D. L. 5—1—1, vil jeg for det første sige, at det ærede Medlem, som ellers anser sig for Fremskridtsmand, har vel ikke i den Grad Tro paa Fortiden, at han mener, at alt, hvad der er skrevet for 200—300 Aar siden, skulle vi nu holde fast ved. Men dernæst vil jeg sige, at i Princippet findes Bestemmelser af samme Art i det af Landstinget og ogsaa i tidligere af Folketinget vedtagne Lovforslag. Dette, at der ikke maa gives skadesløse Sagsomkostninger, og at det ikke er gyldigt at forpligte sig til at betale saadanne, er ogsaa et Brud paa Regelen i 5—1—1, og det have hele Rigsdagen og Regeringen givet deres Tilslutning, saa af principielle Grunde behøver man ikke at vige tilbage for at slutte sig til disse Ændringsforslag. Jeg skal da altsaa hermed paa ny anbefale disse Forslag.

Alfred Christensen: Det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) svæver i den ikke usædvanlige Vildfarelse, at jeg synes om et Standpunkt, fordi det er saa og saa gammelt, i dette Tilfælde f. Eks. 300 Aar gammelt. Det er slet ikke Tilfældet. Men naar der i dette Standpunkt saa klart udtales, hvad der bør være Retsnormen Mand og Mand imellem for hele vort Liv, at en Mand er en Mand, og et Ord er et Ord, og at det ikke maa brydes, har jeg en vis Pietet for at bevare det uden Hensyn til, at det er saa gammelt, at det er lige ved at blive forældet og ved ikke at være gængs Latin mere.

Justitsministeren (Alberti): Med Hensyn til de Ændringsforslag, der ere stillede fra anden Side, skal jeg tillade mig i al Korthed at udtale mig. Hvad angaar det af 5 ærede Medlemmer stillede Ændringsforslag om at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det fik ved eneste Behandling her i Tinget den 17. November 1905, skal jeg fraraade dette Forslags Vedtagelse. Jeg kan i den Henseende henvise til mine Udtalelser ved første Behandling og til, at efter min Opfattelse, som vistnok i alt Fald den Gang deltes af alle, er Sagen i den Skikkelse, som den fik den 17. November, strandet, den Gang da Fællesudvalget i Foraaret 1906 endte sit Arbejde, og jeg tror ikke, det er Vejen til at søge at føre denne Reform igennem,

at man vender tilbage til et Standpunkt, som man allerede har maattet erkende ikke var gennemførligt.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) spurgte, hvor meget Retsreformen vilde koste i den Skikkelse, hvori den foreligger som Forslag fra min Side. Jeg vil derom sige, som jeg allerede sagde ved første Behandling, at Spørgsmaalet om, hvilken Bekostning Retsreformen vil medføre, først er aktuelt, naar man saa nogenlunde ved, i hvilken Skikkelse den vil komme til at foreligge. Det ved man ikke endnu. Det vil man først faa at vide under de eventuelle Forhandlinger i Fællesudvalget. Da vil først Tiden være kommen til at undersøge, hvilke Bekostninger Reformen vil medføre. Jeg kan kun sige det, at det Tal, 800,000, som det ærede Medlem nævnte, vil vise sig at være meget for højt, navnlig meget for højt, naar man ikke i det Tal, hvad det ærede Medlem ganske vist gjorde, men hvad der ikke er rigtigt, inkluderer de Lønningsforhøjelser, som der bliver Spørgsmaal om til Dommerne og andre Embedsmænd i de kollegiale Retter.

Om de Ændringsforslag, som 13 ærede Medlemmer have stillet, vil jeg sige, at det forekommer mig, at de i mangt og meget kunne siges at ramme det rette. Jeg skal derfor ikke have nogen Indvending imod dem, for saa vidt det høje Ting maatte finde det rigtigt, at disse Ændringsforslag vedtages, saaledes at de kunne blive Genstand for en nærmere Forhandling i Fællesudvalget. Det samme gælder de af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Sveistrup) stillede Ændringsforslag, af hvilket det første gaar ud paa paa et enkelt Punkt at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det oprindeligt havde, og det andet ser ud til, i alt Fald ved første Øjekast, at være af en ret god praktisk Natur.

Endelig er der af 3 ærede Medlemmer af Højre stillet 3 Forslag. Jeg skal tillade mig at fraraade dem. Jeg tror ikke, at der vindes noget ved, at Sagførerne skulle gaa i Lære i 5 Aar i Stedet for 3. Det, det kommer an paa, er at paase, at de i den Tid, i hvilken de gaa i Lære, virkelig lære noget, og derom er der Bestemmelser i det Afsnit af Forslaget, der omhandler Sagførerraadet. Det andet Ændringsforslag gaar ud paa væsentlig at forhøje de Gebyrer, der erlægges for at blive Sagfører. Jeg tror, at Forholdet er,